

**Kezdő ének:** 118. zsoltár 1. verse

**Főének:** 251. dicséret 1-2. és 7-8. verse

**Ének prédikáció előtt:** 118. zsoltár 7. verse

**Textus:** Jelenések könyve 22. rész 17. verse: „A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”

### ***Kedves Testvéreim!***

A Jelenések könyvének, az Újszövetségnek és így az egész Szentírásnak a záró sorait hallhattuk ezen a mai istentiszteleten. Ennek a szakasznak a középpontjában jelenik meg az a hívogató mondat, amit alapigeként hallhattunk: „A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” Ebben a mondatban pedig szembesülhetünk azzal, hogy ki szólít meg minket, hogy kihez mehetünk, hogy mi a feladatunk és mi az, amit megkapunk. Szinte összefoglalja keresztyén életünk alapját is ez a pár sor.

Ki az, aki megszólít minket? Így hallottuk: a Lélek és a menyasszony. Isten Szentlelke és az egyház. Kicsit furcsa így, ebben az összetételben. Azt várnánk inkább, hogy az Örökkévaló, vagy éppen Jézus hív minket, de itt valami egészen másra akar rámutatni a Mindenható. Pontosan arra, hogy a földi létben miként halljuk meg Isten hívását. Nem Jézus, nem a mindenképp felett álló Atya szól hozzánk, hanem a Szentlélek az egyházon keresztül. Legelőször ezt vegyük nagyon komolyan. Ahogyan a régiek szépen meg is fogalmazták, hogy „nem lehet Isten annak az Atyja, akinek az egyház nem az anyja”. Ezt mutatja magyar nyelvünk is, amikor azt valljuk meg az Apostoli Hitvallásban, hogy „hiszek egy egyetemes, keresztyén anyaszentegyházat”. Ez az Istenhez kötődő, mégis a földön küzdő emberi csoport mondja a Szentlélek erejével azt, hogy „jöjj”.

Azt látom, Kedves Testvéreim, hogy nem nagyon tudunk mit kezdeni az egyház fogalmával. Természetesen valahol érthető, hiszen sokszor beszélnek az egyházban történő visszaélésekről, legyen szó éppen anyagi ügyekről, vagy zaklatásról, vagy bármilyen más visszaélésről. Sokat beszélnek arról, hogy az egyház visszaél a hatalmával, hiszen az emberekkel elhiteti, hogy szükségük van rá, aztán őket anyagiilag kifosztva bocsátja útjukra. Igazából nem is nagyon merünk arról beszélni, hogy mi az egyházhoz tartozunk, mert az egyre inkább kellemetlen. Sajnos nem miattunk van ez így, de érzékeljük a nyomást. Ahogyan a múlt héten egy rádióriport egyik résztvevője megfogalmazta: „Európában nincsen keresztyénüldözés, de nagyon masszív keresztyénellenesség van”. Amikor az emberek nem értik Magyarországon, hogy mit keresnek az egyházak az iskolában, amikor semmi helyük nincsen ott. Egyházellenes közegben vagyunk, és itt kell kimondanunk, hogy számunkra fontos az anyaszentegyház, a menyasszony, amelyik megszólít, amelyik azt mondja, hogy „jöjj”.

Ezért fontos odafigyelnünk Isten szavára, és nem az emberek véleményére. Ha sokan azt is gondolják, hogy nincsen értelme az egyháznak és nincsen szükség rá, mi akkor is képviselhetünk mást. Minket nem kötnek emberi vélemények, de igenis köt Isten szava. Mit tudunk meg ebből? Ahogyan a Jelenések könyve végig arról beszél, hogy milyen üldöztetés éri a gyülekezeteket, hogy milyen dicsőség vár aztán a menyasszonyra, Jézus Krisztus jegyesére, abból láthatjuk, hogy mi is az anyaszentegyház. Az egyház nem földi szervezet, nem csupán hívő emberek összessége, hanem a megdicsőült, mennybement Jézus Krisztus földön megjelenő teste.

Mennyire vesszük ezt komolyan? Vagy éppen mennyire gondoljuk azt, hogy lehet Istenben hinni az egyház nélkül is? A Jelenések könyve ugyanis egyértelművé teszi, hogy nincsen magánvallás. Akkor sem, hogyha valaki egyedül kulcsolja össze a kezét, hogyha kórházban, betegágyon, börtönben, üldöztetésben is van, de Jézushoz fohászkodik, akkor sem csak ő egyedül szólal meg. Minden egyes Krisztusban-hívó ember, bárhol legyen is a földön, részese az egyháznak.

Amikor tehát ezt halljuk, hogy a „Lélek és a menyasszony így szól: jöjj”, akkor a hívás hangzik felénk, sőt továbbhangzik, mert így folytatódik, „aki csak hallja, az is mondja: jöjj”. Mi, akik itt vagyunk, halljuk a hívást, ezt tehát tovább kell mondanunk. Mi lehetünk Jézus Krisztus menyasszonyának a képviselői ebben a világban. Óriási felelősségünk ez, Kedves Testvéreim! Igazából úgy kell ezt végiggondolni, hogy amikor mi megyünk az utcán, akkor nem is mi járunk ott, amikor éppen dolgozunk, akkor nem is mi tesszük a dolgunkat, amikor bárkivel beszélünk, akkor igazából nem is mi beszélünk, hanem Jézus megy, Jézus dolgozik, Jézus beszél. Értjük, hogy mit jelent mindez? Azt, hogy minden tettnek,

szónak, sőt minden hangsúlynak, gondolatnak is jelentősége van. Azt jelenti ez a képviselés, hogy a mi életünk alapján ítélik meg Jézust.

Egy nagyon apró történettel hadd világítsam ezt meg. Valahol egy református gyülekezetben élt egy idős asszony, aki minden vasárnap a templomban volt, eljárt a bibliaórákra, ő volt az, aki a leghangosabban énekelt, aki a legbuzgóbban tette mindazt, ami a vallásgyakorláshoz hozzátartozik. Segített, sok mindent előremozdított a gyülekezet körül. Aztán egy alkalommal a lelkipásztor ennek az asszonynak a szomszédjával beszélgetett, és akkor a szomszéd ezt mondta: na, ennek is teljesen felesleges templomba járnia, mert itthon úgy káromkodik, meg szitkozódik, mint egy kocsis. A szomszédnak természetesen soha nem jutott eszébe, hogy bármelyik felekezet templomába betegye a lábát. Ugyan minek, hogyha annak az asszonynak az élete sem változott meg?

„A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj!” A hívó hang nem más, mint a megváltozott élet. Nem azzal hívogatunk másokat, ha szóval megszólítom. Akkor, ha a szavaim mögött ott van a hiteles életem. Minek eljönni ide, minek részt venni az istentiszteleten, minek kézbe venni a Bibliát, hogyha annak nincsen semmi hatása?

Ahhoz lehet ezt hasonlítani, mint amikor valamilyen gyógymódot ajánlunk valaki másnak. Gondoljunk csak bele, hogy melyiket javasoljuk szívesen. Azt, amelyik a mi életünkben hatásosnak bizonyult. Ilyenkor ráadásul nem csak tényeket mondunk el, hanem lelkesen tudjuk azt is ecsetelni, hogy milyen érzés volt mindez, hogy milyen hatalmas eredménnyel járt a kúra. Vajon, ha a lelkünknek valami segít, akkor nem fogjuk ugyanilyen lelkesen továbbadni? A kulcsa ugyanis az mindennek, hogy a Lélek és a menyasszony együtt szól. Igazából a mi életünknek van változása, de az előrelépést a Szentlélek adja. A mi életünk volt az, ami meggyógyult, de a Lélek az, aki mindebben lelkesít.

A hívogatás pedig azoknak szól, akiknek valami hiányuk van. „Aki szomjazik, jöjjön”. Mindenki, aki úgy érzi, hogy a teljességhez még szüksége van valamire, annak itt a helye. Mi pedig azt érezzük, hogy valami nincsen rendben. A körülöttünk lévő világ felbolydult. Az emberek teljes bizonytalanságban vannak. Nem tudjuk igazából mi sem, hogy pontosan mit hoz a holnap. Csak egy valamit tudunk, hogy ki az, aki hív bennünket és kihez mehetünk mi is a reménységünkkel. Hív a Szentlélek, hogy odamenjünk a Megváltóhoz, Jézus Krisztushoz. Így hívta magához Jézus a tanítványait is: „ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!”

Ha végiggondolom a saját életemet, akkor érzem benne, hogy nagyon nagy szükségem van a reménységre. Szinte égetően fontos, hogy bátran nézzek előre. Ne csüggedve, ne a menekülési útvonalat keresve, hanem bizalommal tekinthessek a jövőbe. Aztán nagy szükségem van arra is, hogy legyen egy olyan biztos pont, ahova mindig mehetek. Olyan sok minden elmúlik, olyan sok minden változik, hogy a biztos kapaszkodó megmenti a lelkemet. Azt is ide kell vennem, hogy az életem semmit nem ér a békesség, a szeretet, a türelem és a többi lelki ajándék nélkül. Elengedhetetlen tehát, hogy amikor ezekből kifogytam, akkor legyen valaki, aki mindezekkel megajándékozik. Az én életem szomjazó élet, és szükségem van a Megváltó közelségére. Ezért szól hozzám ez a hívás, „aki szomjazik, jöjjön”.

A befejező mondat pedig így szól a szomjazók felé: „aki akarja, vegye az élet vizét ingyen”. Ezek után van még valaki, aki nem akarja? Találunk még olyat, aki nem rohan Jézushoz, hogy elmúljon a gyötrő, lelki szomjúsága? Azt hiszem, hogy vannak, akik nem akarják. Akik azt gondolják, hogy ez nem jelent megoldást. Nem olyan régen telefonált nekem valaki, hogy életének nehézségeiben szeretne valakivel beszélgetni. A lehetőséget megadtam, az időpontot megbeszéltük. A megbeszélte napon kaptam egy üzenetet, hogy a megbeszélte órában mégsem tud jönni. Pár nappal később azt is megtudtam, hogy ez az ember úgy fogalmazott: inkább elmegy futni, mozogni, majd ott levezeti a feszültséget, de neki lelki beszélgetésre nincsen szüksége.

Kedves Testvéreim! Nem tudom, hogy ki hogyan gondolkodik. Nem tudom, hogy kinek milyen hiánya van az életében. Én egy valamit tudok. Az életem során a Megváltó nagyon sokszor megerősített a lelkemben. Olyan élethelyzeteken jutottam keresztül, ami szinte lehetetlennek látszott, hogy azt ép lélekkel megélem. A felolvasott mondat nekem azt üzent, hogy a Szentírás minden szava, az egyházunkban folyó minden cselekmény, a testvérekkel való közösség azért van, hogy az élő vízből részesüljek. Ezzel a hittel vigyünk magunkkal a látomás szavait: „A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”

***Amen!***